

σεις για να πιτύχουμε ένα σκοπό. Μά όταν οι υποχωρήσεις καταντάν ως στο να θυσιάζουμε την όδοι της ιδέας μας και της πεποίθησής μας (ΐδε και Δελμούζο), εγώ δὲν εἶμ' ἐκεῖνος πὸν θάκοιουθήσω. Ἄν θέλεις λάβε τα σπουδαῖα ἰπόφει καὶ συλλογίσου τα καὶ σὺ αὐτὰ πὸν σοῦ προτείνω. Συννεοήσου μὲ τὸν κ. Ρήγα Γκόλφη, πὸν δὲν πιστέβω νάχει ἀντίρρηση νὰ μὴ συνεργαστεῖ μαζί μου γιὰ ἕναν κοινὸ σκοπό, γιατί ἔχω ἀντιρρήσεις στὴ δημιουργικὴ του ἐργασία. Ἐνας κοινὸς σκοπὸς θὰ πάει μπροστὰ ἂν θελήσουμε νάμαστε εἰλικρινεῖς ἀναμεταξύ μας, ἂν μᾶς φτάνει νὰ ἐκτιμᾶμε ὁ ἕνας τᾶλλον τοῦ ἄλλου πρῶτα, ἂν μᾶς κινεῖ ἡ πρόοδος τῆς ιδέας μας πρῶτα ἀπ' τὴν πρόοδο τῆς τέχνης μας. Μὲ ἄλλους μεγαλόσημους δημοτικιστὲς δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ συνηγορήσῃς. Ἄς πάρουμε ἀπὸ τὸν μας τὸ ἔργο ἐμεῖς οἱ μικρόσημοι καὶ παρακεντέδες. Ἄς τοὺς νὰ πᾶνε στὴν καλὴ κοινωνία αὐτῶν καθὼς λές, τοῦ Χρηστομάνου καὶ τοῦ Ξενοπούλου τὶς παραστάσεις. Ἄν δοῦν πὼς πάει μπροστὰ τὸ ἔργο μας, θὰ ἰδοῦν νὰ μᾶς βοηθήσουν, ἂν τότες ἔχουν πόθο γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ τόπου.

Σὲ φιλῶ

Κώστας

ΚΑΡΑΒΟΚΥΡΗΣ

Καλέ μου καὶ ἀγαθὲ καραβοκύρη,
χάλωμα τὸ κορμὶ σου μελαψό,
καὶ ἄς γέγρασε, ποτὲ δὲ θὰ τὸ γείρει
θάλασσα Κίρκη, ξέρα Καλυψώ.

Τὴν τρικυμία, π' ἀφορίζει στὰ μαλλιά σου,
καὶ ἂν φτάσει ὡς τὸ λιμάνι τῆς ψυχῆς,
ποτὲ δὲν μᾶς τὴν πρόδωκε ἡ λαλιά σου,
καὶ οὔτε τὸ κλάμα, στάλαμμα βροχῆς

Καλὲ καραβοκύρη, μὲ τὴν πίπα
πὸν ἀντὶ καπνὸ τῆς καὶς τῆ συλλογῆς,
δὲν ξαίρω τὸ τραγούδι σου καὶ ἂν εἶπα,
μ' ἀπ' τοῦ καημοῦ σου πίνω τὴν πηγὴ.

Βουβὴ ἡ ζωὴ σου, θύμηση καὶ πάθος,
σὰ νάχεις ἀπὸ μᾶς ἀπελπιστεῖ,
τῆς θάλασσας κοιτᾷ κατὰ τὸ βάθος
πὸν φῶνται ἐρωμένη σου πιστή.

Τὴ θάλασσα, πὸν ἄς πνίγει καὶ ἄς ματώνει,
μὰ τῆς καρδιᾶς κρατεῖ τὸ μυστικόν,
καὶ τὴ στεριά, ἂν τὸ πεί, τὴν ξαματώνει
καὶ ἀπ' ἄντρα καὶ ἀπ' ἀρρεβωνιαστικόν.

Στὸ πέλαο καὶ ἂν δὲ σμίξαμε μιὰ μέρα,
στὸν ἴδιο ὁμῶς παλαίψαμε βορριά,
καὶ ναυαγοὶ ἀνταμώσαμε στὴν ξέρα
τὰ δυὸ στοιχεῖα: τὸ πέλαο καὶ ἡ στεριά.
(Ἀπὸ τὰ «Αἰγινίτικα ἀκρογιάλια»)

ΑΘ. Γ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΕΪΤΑΝΕ ΞΑΝΘΟ ΜΕΣ ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ ΔΕΙΛΙ..

Εἶτανε ξανθὸ
μέσ στὸν κάμπου δέιλι,
καὶ εἶχα τὸν ἀνθὸ
τῆς χαρᾶς στὰ χεῖλη.

Κ' εἶχα στὴ ματιὰ
τὴν καθάρια ἀλήθεια,
τὴν ψυχὴ πλατεῖα
στ' ἀλαφρά μου στήθια.

Κ' εἶχα μέσ στὸ νοῦ
πίστη βέβαιης κρίσης...
Φῶς γλαυκοῦ οὐρανοῦ
ἂ, ποτὲ μὴ σβήσης.

Ὅλα ποθεῖνὰ
γύρ', ἐλπιδοφόρα.
Δέντρο' ἀερρινὰ
σὲ πλανεύτρα χώρα.

Γλύκα, ἀπανεμιὰ.
Εὐτυχία μου ἔλα...
Κ' εἶχα γιὰ ὄρες μιὰ
στὴν κουβέντα τρέλα...

Μέσ στὴ συντροφιά
τὸ ρυθμὸ κρατοῦσα.
Πάει ἡ παλιὰ ἀκεφία
καὶ ἡ θλιμένη μουσα.

Τὴν καρδιὰ συρτὴ
φύλλο ξερὸ χάμου,
ἄλλαζες, γιορτὴ
τοῦ κρυφοῦ ἔρωτά μου,

καὶ ἕνας πειρασμὸς
μ' ἔτρωγε τῆς νιότης...
Τώρα ὁ λογισμὸς
μᾶς ἀγάπης πρώτης

μένει, σὰν ξανθὸ
μάγεμα τοῦ Ἀπρίλη,
πὸν εἶχα τὸν ἀνθὸ
τῆς χαρᾶς στὰ χεῖλη.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

CESAR FLAISCHLEN

ΣΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΟΡΗ

Σ' ἔβλεπα πάντα μόνο, τὰ ρόδα νὰ κρατᾷς,
σ' ἔβλεπα πάντα μόνο, μὲ γέλιο χαρωπὸ
καὶ μέσα στὴν καρδιά σου μ' ἕνα κρυφὸ σκοπό.

Κ' ἔτσι θαρροῦσα τότες, ἔτσι, Ζωή, πὼς θὰ περναῖς.
Ρόδα καὶ γέλια καὶ ἥλιοφῶς,
καὶ κάτου ἀπ' ὅλα μόνος, ἕνας σκοπὸς κρυφός.

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΗΝΑΡΗΣ